

Visan om loppan.

(E. Norlander.)

Allegretto.

Ja kom här-för-le - den till mitt
 ens - li - ga tjäll allt i - från en hip - pa ut - i
 B - saln en kväll, och kläd - de ut - av mej mitt pick och mitt
 pack. Då kän - de jag plöts - li - gen nå - got som stack.

2. Att det var en nål, var min renaste tro, 6. Dom ville ha lopprimadonnan igen
 då såg jag en loppa så stinn utåf blo... och sökte och sökte, men fann inte den.
 Jag blötte på tummen och pekfingeret Men hemma så hoppa hon fram mot mej
 med kvick
 och där satt nu odjuret som i ett städ. och gav mej en lång och förstående
 blick.
3. Och som det var lopparkus just uti sta'n
 så gick jag med loppan dit följande da'n. 7. Och vänner vi blevo. Var jag på galej
 Men ingen av oss blev just fet på nå'n kväll, satt hon oppe och vänta på
 affär'n — mej.
 jag fick blott en fribiljett till premiär'n. Vi delade säng och när jag skulle opp
 på mornarne väckte hon mej med ett
 hopp.
4. Då var hon dresserad och hade fått pli
 O gud, vad de små kunna ha ett geni!
 Och loppan drog vagnar och trampa 8. Och ofta så följde hon mej som en hund,
 maskin men det skulle bli hennes yttersta stund.
 och skutta på lina precis som Blondin. En dag när på tröskln hon vifta så glatt,
 slog dörren igen så att loppan blev platt.
5. Men, om ni vill tro mig, när loppan
 fick se 9. Jag sörjde den loppan precis som en vän
 mej uti salongen, hon tog ett tu tre och uppriktigt talat jag saknar'na än.
 ett hopp från arenan och rakt uppå Jag är rent av tvungen i brudstol att gå,
 mej ty det är så svårt ligga ensammen så...
 och gömde sej... Varnå'nstans, säger jag ej.

Ur Norlanders-revyn "Stockholmsgreker" (1912). Nils Axbergs Musikförlag, Stockholm.